

Kuva: Seppo Patana

Uudenjoen kisaporukka vasemmalta Markus Rauma ja Erä-Severi, Risto Lassila, Alma ja Erä-Vimma sekä Raine Jussinmäki ja Erä-Otso.

Alma ja sen pennut Riistakoirassa

Tapio Mäki

Kahdeksanvuotiaan karkeakarvaisen saksanseisajanarttu Alman E-pentueen koirat ovat menestyneet metsästyskoerintamalla erinomaisesti. Tämän vuoden Riistakoirakilpailussa Nuorgamisessa nähtiin Alma itse ja kolme sen vuonna 2004 syntyneistä pennuista.

Alman ja Arthos V.D.Empter Markin Uudenjoen kenneliin syntyneistä pennuista kaikkiaan neljä oli ilmoittautunut Riistakoirakilpailuun. Mikko Härkösen Uudenjoen Erä-Iitu venähdytti valitettavasti jalkansa viikkoa ennen kisaa, eikä sitten pystynytkään osallistumaan.

Raine Jussinmäen jo käyttövalioksi ehtinyt Erä-Otso lähti Riistakoiran toiseen päivään aivan kärkipäässä, koska sai ensimmäisenä päivänä aikaan riistatytön ja tiedotuksen. Toisena päivänä kuitenkin mystinen koiran täydellinen väsähtäminen ja haun tyrehtyminen vei loppukilpailupaikan.

Markus Rauman Erä-Severi pääsi hakunsa perusteella myös hienosti jatkoon, mutta loppukilpailupaikka kaatui toisen päivän virheisiin.

Kennelin isännällä Risto Lassilalla itsellään oleva Erä-Vimma oli kilpailussa

ns. ykköskoirana ja Alma oli mukana ainoastaan ”kyytimiehenä”. Linnuttomilla mailla Vimpe etsi riistaa tapansa ja nimensä mukaisesti vimmatusti. Laaja haku kostautui kumpareisessa maastossa ja kun koira ei näyttäytynyt tarpeeksi, niin jatkopaikkaa ei irronnut toiselle päivälle.

Kokenut Äiti-Alma vei vielä pennuistaan voiton päässän finaaliin ja sijoittuen koko kilpailun toiseksi. Alma on ollut aiemminkin Riistakoiran loppukilpailuissa sijoittuen kerran neljänneksi ja kahdesti kolmanneksi.

Alman tie tämän vuoden Riistakoirakilpailun toiselle sijalle oli kivinen. Se oli tarkoitus astuttaa keväällä tanskalaisella uroksella Hjortlund's Gismolla, mutta Tanskassa sillä todettiin vatsalaukun kiertymä. Alma oli nukkunut yön autossa ja kun se aamulla päästettiin ulos oli ongelma näkyvillä. Liekö hormonit hyrränneet ylikierröksillä vai mikä lie aiheuttanut kiertymän? Leikkauspöydälle päästiin nopeasti, mutta toipuminen ei alkanutkaan toivotulla tavalla, vaan leikkausta seuranneena päivänä koiran kunto alkoi heikettää. Koira vietiin uudelleen eläinlääkärille

tiputukseen, mutta siitäkin huolimatta se alkoi vaipua kauemmaksi tietoisuudesta eikä reagoanut isäntäväkeensä enää mitenkään, rinta ei juuri enää kohonnut ja silmät olivat luomien alla nurinpäin. Klinikalla ihmeteltiin tilannetta ja vaihtoehtoina olivat uusi leikkaus, lopetuspiikki tai vaan tilanteen seuraaminen. Paluumatkankin Suomeen olisi jo pitänyt alkaa eikä koira todellakaan ollut kuljetuskunnossa. Tunnepitoisen pohtimisen aikana ei kyyneleiltäkään välttytty ja lopetuspiikki alkoi tuntua siinä tilanteessa ainoalta järkevältä ratkaisulta. Yllättäen kuitenkin eräs klinikan hoitajista tuli kertomaan lääkärille, että Almalle oli annettu verta toiselta koiralta, joka oli saanut nukutusainetta. Tämä ratkaisi asian nopeasti, koira oli narkoosissa. Niinpä se otettiin autoon ja jo muutaman kilometrin jälkeen alkoi nostella päätään. Isäntäväen helpotus oli suuri, luovuttaminen ja lopetuspiikki parhaalle kaverille oli ollut jo lähellä.

Koira saatiin lopulta turvallisesti koti-Suomeen ja vaikka toipuminen oli myöhemminkin hidasta, sitkeä jahtikaveri parani ja jahtasi siis jo syksyllä Riistakoirakilpailun voittoakin.